

opusdei.org

«La santedat és el camí per ser feliç»

Entrevista al prelat de l'Opus Dei, Mons. Fernando Ocáriz, publicada al diari italià *Avvenire*. Traducció pròpia al català.

15/07/2018

Avvenire Entrevista completa (en italià). Ocáriz (Opus Dei): «Santità, la via per essere felici»

Monsenyor Fernando Ocáriz va néixer a Paris el 27 d'octubre de 1944, és el més petit dels vuit fills

d'una família espanyola expatriada a França per escapar de la guerra civil que entre 1936 i 1939 va esquinçar el país. Llicenciat en Física a Barcelona (1966), va obtenir una llicenciatura en teologia a la Pontifícia Universitat Lateranense el 1969 i el doctorat a la Universitat de Navarra el 1971, l'any de la seva ordenació.

Ha dedicat gran part del ministeri a l'atenció pastoral de joves i estudiants universitaris. És consultor de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, la Congregació per al Clergat i el Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització. Després de la mort de Xavier Echevarría el 12 de desembre de 2016, en el Congrés General del 23 de gener de 2017, va ser escollit nou prelat de l'Opus Dei, tercer successor d'Escrivà després de Beat Àlvar del Portillo i el mateix Echevarría.

Ara la Prelatura de l'Opus Dei compta amb 92.900 persones arreu del món, el 70% són casats, dones la majoria (57%). Els preveres són 2.095, a més dels 1.900 membres de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu incardinats a les diòcesis de tot el món. A Itàlia, els fidels de la Prelatura són 4.500. La majoria dels membres de l'Opus Dei viuen a Europa (52 mil) i als Estats Units (31 mil). L'Opus Dei és actiu amb les seves activitats apostòliques a 70 països, en els quals els seus membres juntament amb els seus amics donen vida a escoles, centres per a famílies, iniciatives socials, obres de caritat. Els clàssics de l'espiritualitat de sant Josepmaria estan repartits per tot el món en milions de còpies: de «Camí», «Solc» i «Forja» fins a les col·leccions d'homilies ("Amics de Déu", "És Crist que passa") i la seva més famosa, "Estimar el món apassionadament".

Noranta anys és el temps d'una vida llarga i plena d'esdeveniments. Però si la mesura és el temps de l'Església, llavors estem parlant de plena joventut. L'Opus Dei arriba a la fita dels seus primers noranta anys, fundat a Madrid el 2 d'octubre de 1928 per sant Josep maria Escrivà, aleshores un prevere de 26 anys amb moltes expectatives en el cor i la preparació per acollir la voluntat de Déu sense entendre que presagiava. Va demanar veure. I aquell matí "va veure" -com ell va explicar més endavant- laics de totes les edats i condicions socials santificant-se en la quotidianitat de la seva vida. Avui sembla obvi -però no ho és, si el Papa ha d'escriure una Exhortació Apostòlica com el Gaudete et exsultate per recordar-ho-, en aquell temps va ser una veritable revolució. Tercer successor del mossèn 'revolucionari' declarat sant el 2002, monsenyor Fernando Ocariz està impulsant la Prelatura personal des

del 23 de gener de 2017. I mentre que el calendari litúrgic recorda Escrivà -ahir, el dia de la seva mort a Roma el 1975 - reflexiona sobre aquesta "molt jove" institució al servei de l'Església.

Aquella "visió" de fa noranta anys, pot dir-se que ha estat realitzada?

La inspiració sobre la santificació de la vida i sobre el paper dels laics està avui cada vegada més al cor de l'Església, tot i no ser "exclusiva" de ningú. L'Obra es realitza en la resposta generosa de cada persona i en cada moment de la història. Des de 1928 s'ha difós en tots els continents, ha augmentat la varietat dels fidels en edat, condició social, nacionalitat. Però després cal que, en concret, aquella visió es realitzi en la vida de cada un, i es faci present en les canviants circumstàncies de cada època.

Què significa avui per a un laic buscar la santedat en la societat

digital, travessada per profunds canvis de mentalitat i d'hàbits?

Entre altres coses, significa sembrar el món digital d'amistat, superant així el risc de la despersonalització: cada persona és important, perquè Jesús ha mort i ha ressuscitat per cada un de nosaltres. Les relacions autèntiques comencen quan es veuen persones concretes en el centre de cada interacció, encara que sovint, en les converses digitals no se les té davant. Després, compartir continguts de valor, sense substituir la cultura a una mera informació. I per això, és necessari estudiar, reflexionar, pregar, escoltar. Nosaltres els cristians haurem de infondre, entre altres coses, serenitat en el flux veloç digital. En fi, viure coherentment, en unitat de vida, sense falsedats: no es pot ser ciutadà model i bon cristià *offline* i després actuar *online* sense frens inhibidors, sense caritat, de qualsevol manera.

Vostè ha assumit la guia de l'Opus Dei des de fa més d'un any, en aquest temps ha viatjat molt. En quina direcció està orientant la Prelatura?

Voldria viure la paternitat espiritual i la proximitat a les persones, sobretot les de l'Opus Dei, perquè són aquelles que l'Església m'ha confiat de manera particular. Portar l'efecte i l'impuls evangelitzador que ens han transmès sant Josepmaria i els seus successors. La prioritat és ajudar a cada laic i sacerdot de la Prelatura a recomençar sempre de nou des de la contemplació de Jesucrist. Animar-los a servir l'Església en les circumstàncies ordinàries de la seva vida: a la feina, a la família, als joves, a les relacions socials, per tal que, com a testimonis de l'alegria de l'Evangelí, ajudin a descobrir l'amor de Crist en aquests ambients. L'últim Congrés general de l'Opus Dei ha identificat com camins prioritaris,

entre d'altres, l'evangelització en el camp de la família, dels joves i dels més necessitats, tant del cos com de l'esperit. A l'Opus Dei volem continuar a promovent iniciatives que ajudin a alleujar les necessitats concretes d'aquest món nostre ferit, i a través d'elles transmetre el consol de Déu.

I al món?

En països de minoria cristiana, com Indonèsia o Sri Lanka, és important mantenir la confiança en el Senyor i tenir molta fe: el compromís cristià dels fidels de l'Opus Dei és una petita llavor, els fruits creixen a poc a poc, amb la gràcia de Déu. En altres països on la tradició cristiana és més viva, el repte principal és viure amb alegria i autenticitat l'Evangelí, en un món que sovint està governat per criteris prevalentment econòmics i materials.

El magisteri i l'exemple del Papa Francesc, ¿estan ensenyant alguna cosa a l'Opus Dei?

El Papa ensenya el mateix a tothom: viure l'Evangelí, intentar sortir cap a les perifèries humanes que de vegades poden espantar, però on el Senyor ens demana estar presents. El seu exemple està portant a tants catòlics, i entre ells a molts fidels de l'Opus Dei, a desenvolupar per exemple iniciatives d'acollida immigrants i refugiats, o tantes activitats d'apostolat en sectors difícils, per apropar l'Evangelí als no creients.

Quines "perifèries" atenen els membres de la Prelatura?

Fa algun temps, el Papa em va demanar comprometre'ns més en les perifèries de les classes mitjanes. En la nostra societat del benestar de vegades tendim a reduir el concepte de perifèria a algun lloc de l'Àfrica,

Àsia o Amèrica, o a grans barris populars fora dels centres de les nostres ciutats. Certament és necessari treballar per alleujar les necessitats en aquests llocs; agraeixo a Déu per la generositat de moltes persones de l'Opus Dei i dels seus amics que, com tants altres catòlics, tiren endavant iniciatives de tipus educatiu o assistencial en aquestes perifèries, com el Eastlands College of Technology, escola de formació professional recentment inaugurada en un dels barris més pobres de Nairobi. Al Centre Elis de Roma ha acabat el primer curs de l'escola vespertina, amb 80 nois del barri Tiburtino i de les cases-família dels barris més difícils, molts tenen sobre les seves espatlles un fort problema familiar i social, o són menors sols arribats a Itàlia amb els fluxos migratoris de la Mediterrània. Però penso que el Papa, en la seva petició, ha volgut recordar que a la perifèria també està l'amic o col·lega de treball

que cada dia és amb nosaltres, en qualsevol ciutat italiana, i està lluny de Déu, o està vivint una crisi familiar, o no troba resposta a la pregunta sobre "quin és el sentit d'aquesta vida".

La recentíssima Gaudete et Exsultate sobre la «crida a la santedat en el món contemporani» en molts punts recorda de prop els ensenyaments d'Escrivà. Què li ha suposat al llegir-?

La crida universal a la santedat és la polleguera de l'ensenyament del fundador de l'Opus Dei. Insistia sempre en què la santedat no és una cosa per a privilegiats: «A tots crida el Senyor, de tots espera Amor: de tots, siguin on siguin; de tots, qualsevol que sigui el seu estat, la seva professió o el seu ofici». Déu crida a la santedat al professor d'ensenyament mitjà, l'artista, l'empresari, l'ajudant de cuina,

l'agricultor, a qui s'ocupa de les tasques domèstiques, el periodista, l'esportista, a qui pateix el drama de la desocupació ...

Ja, en vida, el fundador va tenir la gran alegria de veure com el Concili Vaticà II confirmava i proclamava aquesta realitat: que la santedat és per a tothom. Per tant, podrà comprendre que quan he llegit *Gaudete et Exsultate* hagi pensat ràpidament en l'alegria que hauria experimentat sant Josepmaria, en veure aquesta nova expressió del missatge de la crida universal a la santedat en paraules del Papa Francesc.

Què l'ha sorprès més?

El Papa ens presenta les benaurances com el carnet d'identitat de qui busca la santedat en la vida quotidiana. És un camí que, de vegades, requereix caminar contra corrent, però que, al final, precisament, és benaurança, és

a dir felicitat. És molt important fer veure, amb l'exemple, que viure cristianament és també humanament una cosa que compensa ja en aquesta terra, tot i les dificultats que tots hem de suportar.

El camí de les benaurances és també una via de felicitat per a nosaltres i per als altres. M'ha semblat molt bonica la insistència del Papa, al llarg de tota l'exhortació, a fonamentar la santedat a partir de petits gestos, alguna cosa també molt característic de sant Josepmaria, que en el seu llibre Camí escriu: *¿No has vist en quines «petitesses» està l'amor humà? —Doncs també en «petitesses» està l'Amor diví.*

El 90 aniversari de l'Opus Dei coincideix amb l'any que l'Església dedica als joves abans del Sínode d'octubre. Quina és la proposta de vida presentada avui per l'Opus Dei a una persona jove?

Recordo la resposta que sant Josepmaria va donar a un jove: "Es necessita gent com tu al món, en el teu ambient, en la teva feina, la família, el lloc on transcorre la teva vida, en la diversió: has de ser fort, amable i cristià. Tots els teus deures cristians us duen a ser lleials. No és lleial qui manté una lluita contra si mateix. Els estudiants han d'estudiar. Aquells que treballen han de treballar. Sense escapar-se, amb compromís». Extracta d'oferir als joves l'ideal de la santedat - a seguir Jesús- en la vida ordinària, feta d'estudi, amistats, treball, servei, fer que prenguin consciència que el món, i amb ell l'Església, aviat estarà a les seves mans. És per això que han de rebre formació humana i cristiana i, al mateix temps, sentir-se mirats amb esperança i confiança. El punt central és ajudar-los a conèixer Crist, a freqüentar Crist, a estimar Crist, en les seves circumstàncies ordinàries.

Un altre àmbit neuràlgic de la societat i de l'Església és la família. Què demana als membres i amics de l'Opus Dei en aquest camp?

Que donin un testimoni positiu, principalment amb la seva perseverança en l'amor. Ser fidels a Déu o a una persona, és una cosa que cal renovar cada dia. A vegades ho farem amb facilitat, i en altres ens costarà. Cal desitjar buscar el bé dels altres. En la família, aquest "bé" exigeix acceptar l'altre tal com és, saber renunciar a les pròpies opinions, captar els signes de cansament, trobar temps i arguments per parlar, estalviar-se queixes, etcètera. Aquests fets, simples però que en alguns períodes poden ser heroics, mostraran que ens importen les persones, que mai les volem considerar com a objectes caducs o defectuosos que cal substituir quan ja no serveixen. Una família que no es rendeix davant les dificultats, i on

tant els pares com els fills busquen el consell de Déu per conèixer i voler el bé dels altres, és un gran suport per a l'església i per a la societat.

Què espera el Prelat de l'Obra a Itàlia?

Que, fidels al carisma de sant Josepmaria, tots a l'Opus Dei ens deixem guiar per l'Esperit Sant per un renovat impuls evangelitzador. No val només per a Itàlia, sinó per a totes les nacions. Es tracta de portar l'escalf de Crist a molts amics, familiars, companys, veïns, coneguts. L'essencial d'aquest impuls evangelitzador a Itàlia, no consisteix a aixecar activitats o institucions com les que ja existeixen -que són de per si una cosa molt bona i positiu- sinó afavorir l'amistat, l'obertura cap a tots i l'esperit de servei, actituds profundament evangèliques que són fonamentals per a l'apostolat cristià i

que són compatibles amb els defectes
i debilitats que tots nosaltres tenim.

Francesco Ognibene

Avvenire

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/la-santedat-es-
el-cami-per-ser-felic/](https://opusdei.org/ca-ad/article/la-santedat-es-el-cami-per-ser-felic/) (24/03/2026)